

TWEE GEDICHTEN VAN ANNA MARIA

DE TIEN GEBODEN

Eert God Alleen, Geen Beeld,
Spaert Gods Naem, Viert Syn Rust,
Eert Ouders, Moort, Noch Boelt,
Noch Steelt, Noch Liegt, Noch Lust.

Feb. 1651 A.M. à Schurman

OVER HET DROEVIG VERVAL DER CHRISTENEN

Verbastert Christendom! waer is u eerster luijster?
Van liefde, hoop, geloov? hoe schijnt u licht so diijster?
uw sterren vallen af van S'Hemels vasten loop?
En werpen op het slijck, gelyck een mollenhoop
De volgers volgen blind; en beijde gaen sij dwalen
Van S'Hemels smalle wegh. en ieder stelt sich palen
van eygen sin en lust; en smeeet sich selv' een Croon,
die van syn dwasen waen sal syn een droeve loon,
Zijn niet de sienders blind? van t'blinde volck gepresen,
die op het alderlichst' de swaerste breuck genesen?
die spreken, vrede, vree! daer doch geen vreed' en is.
en gaen met haer gevolg, den helen Hemel mis
Sy leeren Jesus is genesing voor de sonden;
en niet hoe Godes wett eerst opent zielewonden.
en hoe het steenen hert moet eerst verbrieselt sijn,
eer Jesu Geest en bloet verdrijft het ziels fenijn.
Godes Soon en spreekt geen vree, daer vreed' is met de sonde Sijn olij ende wijn, sijn niet dan
voor verwonde,
Veel syn haer eygen God! die leven sonder leer
En mejnen rijck te sijn, en siend', en wel gekleet
So staat het met het volck! en die hetselve leyden.
En wie sal so het hoord' haer beyder ramp verbreiden
De Christenwereld slaept, op 'ttopje van de mast,
En hoe de zee tempeest, wie ist die daer op past
Doch wee! jae drijmael wee! voor die, die herders heeten!
En die der zielen heyl, en haren plicht vergeeten.
die meynen dat het schaep den herder soecken moet
en dencken niet hoe God van haer eijscht ziel, en bloet
Wee Herder dien de wacht der Cudde is bevolen!
en die, door uw versuijm, de schapen laet verdolen
die t swackke sterven laet en t'siecke niet geneest.
en als een huyrling plach, maer eygen schaede vreest geluckigh is dat volck dat Jesus dan comt
weyden,
en door syn Geest, en Woord syn onderherders leyden!
dat uyt die Heylfonteyn den dranck wordt toegebracht
en daer de dienaer self een hemels crone wacht
Daer comt een noordewind in Godes kercke swaijen
oock comt een suijdewind in Jesu lusthof waijen.
die doet de specerij verspreiden hare cracht;
en nu ist dat men vrucht van Godes planten wacht.
God laet ons van herstel noch blijven in verwachtingh.

Daer is van soete vrucht een overvloed in achtingh.
daer is van meerder hoop een breed en open veld.
en mog'lijck dat de Heer noch sevenduijsent teld.
Daer sijn noch vaders hier, van t'Geestelijcke leven
En stylen van de kerck, in gunst van God gegeven
die toonen hoe een Christ can Hemelsch syn gesint,
en in den Hemel woont, alwaer syn ziele mint.
Noch is een Heyligh saet tot steunsel hier gebleven
dat door een stille Cracht, sich poogt om hoogh te geven
doch dien God door de Naem tot in den top verheft,
Moet pogen dat hy 't al door daeden overtreft.

Op abbinga by Leuwerden den 6 september 1665
A.M. van Schürman